

Marți, 5 iulie 2011

- (f) proteja în mod explicit, în noua Constituție, toate drepturile civile și sociale fundamentale, în conformitate cu obligațiile internaționale ale Ungariei, a interzice pedeapsa cu moartea, condamnarea la închisoare pe viață fără posibilitatea eliberării condiționate și discriminările pe baza orientării sexuale, a oferi suficiente garanții cu privire la protecția drepturilor fundamentale, precum și cu scopul de a clarifica faptul că drepturile fundamentale sunt dobândite în momentul nașterii și sunt necondiționate;
- (g) garantează faptul că reorganizarea sistemului de comisari parlamentari nu va fi de natură să limiteze garanțiile existente referitoare la protecția și promovarea drepturilor în diferite domenii, cum ar fi protecția minorităților naționale, a datelor personale și transparența informațiilor relevante pentru public, precum și independența organismelor respective responsabile pentru aceste aspecte;
- (h) asigură faptul că includerea Cartei drepturilor fundamentale în noua Constituție nu este de natură să provoace probleme legate de interpretare și de suprapunere a competențelor între instanțele interne, noua Curte Constituțională a Ungariei și Curtea de Justiție a Uniunii Europene;
2. invită Comisia să realizeze o revizuire și o analiză detaliată a noii Constituții și a legilor cardinale care urmează să fie adoptate în viitor, pentru a verifica dacă acestea respectă *acquis*-ul comunitar, în special Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și litera și spiritul tratatelor;
3. încredințează comisiilor sale competente sarcina de a monitoriza procesul de adoptare a noii Constituții, în cooperare cu Comisia de la Veneția și cu Consiliul Europei, precum și de a evalua punerea în aplicare a recomandărilor, precum și modul de punere în aplicare a acestora;
4. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, Consiliului Europei, guvernelor și parlamentelor statelor membre, Agenției pentru Drepturi Fundamentale, OSCE și Secretarului General al ONU.

Al cincilea raport privind coeziunea și strategia pentru politica de coeziune după 2013

P7_TA(2011)0316

Rezoluția Parlamentului European din 5 iulie 2011 referitoare la cel de-al cincilea Raport privind coeziunea al Comisiei și strategia pentru politica de coeziune după 2013 (2011/2035(INI))

(2013/C 33 E/04)

Parlamentul European,

- având în vedere cel de-al cincilea raport al Comisiei din 9 noiembrie 2010 privind coeziunea economică, socială și teritorială: viitorul politicii de coeziune” (COM(2010)0642) (denumit în continuare „concluziile”),
- având în vedere cel de-al cincilea raport al Comisiei din 9 noiembrie 2010 privind coeziunea economică, socială și teritorială intitulat „Investind în viitorul Europei” (denumit în continuare „raportul privind coeziunea”),
- având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special titlul XVIII, partea III,

Marți, 5 iulie 2011

- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1080/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iulie 2006 privind Fondul European de Dezvoltare Regională și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1783/1999 ⁽¹⁾,
- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1081/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iulie 2006 privind Fondul Social European și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1784/1999 ⁽²⁾,
- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1082/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iulie 2006 privind o grupare europeană de cooperare teritorială (GECT) ⁽³⁾,
- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune ⁽⁴⁾,
- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1084/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de creare a Fondului de coeziune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1164/94 ⁽⁵⁾,
- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1085/2006 al Consiliului din 17 iulie 2006 de instituire a unui instrument de asistență pentru preaderare (IPA) ⁽⁶⁾,
- având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1906/2006 al Consiliului din 18 decembrie 2006 de stabilire a normelor de participare a întreprinderilor, a centrelor de cercetare și a universităților la acțiuni din cel de-al șaptelea Program-cadru și de difuzare a rezultatelor activităților de cercetare ⁽⁷⁾,
- având în vedere Rezoluția sa din 24 aprilie 2007 privind consecințele extinderilor viitoare asupra eficienței politicii de coeziune ⁽⁸⁾,
- având în vedere Rezoluția sa din 24 martie 2009 referitoare la Cartea verde privind coeziunea teritorială și stadiul dezbaterilor referitoare la viitoarea reformă a politicii de coeziune ⁽⁹⁾,
- având în vedere Rezoluția sa din 20 mai 2010 referitoare la contribuția politicii de coeziune la atingerea obiectivelor de la Lisabona și a obiectivelor Strategiei UE 2020 ⁽¹⁰⁾,
- având în vedere Rezoluția sa din 22 septembrie 2010 referitoare la strategia europeană pentru dezvoltarea economică și socială a regiunilor muntoase, a insulelor și a zonelor slab populate ⁽¹¹⁾,
- având în vedere Rezoluția sa din 7 octombrie 2010 referitoare la politica de coeziune și regională a UE după 2013 ⁽¹²⁾,
- având în vedere Rezoluția sa din 7 octombrie 2010 referitoare la viitorul Fondului Social European ⁽¹³⁾,
- având în vedere rezoluția din 23 iunie 2011 referitoare la situația actuală și sinergiile viitoare pentru o eficacitate sporită a FEDER și a celorlalte fonduri structurale ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ JO L 210, 31.7.2006, p. 1.

⁽²⁾ JO L 210, 31.7.2006, p. 12.

⁽³⁾ JO L 210, 31.7.2006, p. 19.

⁽⁴⁾ JO L 210, 31.7.2006, p. 25.

⁽⁵⁾ JO L 210, 31.7.2006, p. 79.

⁽⁶⁾ JO L 210, 31.7.2006, p. 82.

⁽⁷⁾ JO L 391, 30.12.2006, p. 1.

⁽⁸⁾ JO C 74 E, 20.3.2008, p. 275.

⁽⁹⁾ JO C 117 E, 6.5.2010, p. 65.

⁽¹⁰⁾ JO C 161 E, 31.5.2011, p. 120.

⁽¹¹⁾ Texte adoptate, P7_TA(2010)0341.

⁽¹²⁾ Texte adoptate, P7_TA(2010)0356.

⁽¹³⁾ Texte adoptate, P7_TA(2010)0357.

⁽¹⁴⁾ Texte adoptate, P7_TA(2011)0286.

Marți, 5 iulie 2011

- având în vedere Comunicarea Comisiei din 26 mai 2004 intitulată „Un parteneriat consolidat pentru regiunile ultraperiferice” (COM(2004)0343) și Comunicarea Comisiei din 17 octombrie 2008 intitulată „Regiunile ultraperiferice: un atu pentru Europa” (COM(2008)0642),
  - având în vedere Comunicarea Comisiei din 3 martie 2010 intitulată „EUROPA 2020 - O strategie europeană pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii” (COM(2010)2020),
  - având în vedere Comunicarea Comisiei din 6 octombrie 2010, intitulată „Contribuția politicii regionale la creșterea inteligentă în Europa 2020” (COM(2010)0553),
  - având în vedere Comunicarea Comisiei din 26 ianuarie 2011 intitulată „Contribuția politicii regionale la creșterea durabilă în Europa 2020” (COM(2011)0017),
  - având în vedere concluziile Consiliului Afaceri Generale din 21 februarie 2011 cu privire la cel de-al cincilea raport privind coeziunea economică, socială și teritorială (06762/2011),
  - având în vedere avizul Comitetului Regiunilor din 1 aprilie 2011 privind „Al cincilea raport privind coeziunea” ⁽¹⁾,
  - având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
  - având în vedere raportul Comisiei pentru dezvoltare regională, precum și avizele Comisiei pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale, Comisiei pentru control bugetar și Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen (A7-0222/2011),
- A. întrucât politica de coeziune a UE a contribuit și contribuie în mod decisiv în perioada de finanțare trecută și actuală la înregistrarea unei creșteri a productivității în toate regiunile UE; evidențiind că evaluările ex-post prezintă, de asemenea, o diminuare semnificativă a disparităților economice, sociale și regionale; întrucât aceste evoluții au avut în egală măsură efecte pozitive asupra securității sociale și asupra investițiilor în domeniul protecției mediului;
- B. întrucât politica de coeziune a fost creată pentru a însoți piața unică și pentru a promova dezvoltarea unei Europe inovatoare și protectoare, bazată pe solidaritate în fața provocărilor care țin de globalizare, schimbările demografice și conservarea resurselor și întrucât, pentru a stimula creșterea și coeziunea regională și socială, este necesară valorificarea potențialului intrinsec al tuturor regiunilor;
- C. întrucât politica de coeziune are o veritabilă relevanță pentru cetățeni, aducând Europa în viața oamenilor de zi cu zi și asigurându-i acestora o imagine concretă și vizibilă în regiuni;
- D. întrucât politica structurală și de coeziune a dat dovadă de flexibilitate în situații de criză și a putut contribui în mod decisiv la diferite programe naționale de redresare economică și de formare și întrucât este important să se mențină această flexibilitate;
- E. întrucât politica structurală europeană are o contribuție majoră la depășirea crizei economice și financiare având în vedere dubla sa orientare către inovare și eliminarea disparităților, încurajând puternic regiunile europene să-și modernizeze infrastructurile, să crească potențialul de inovare regională și să stimuleze dezvoltarea ecologică durabilă;

⁽¹⁾ JO C 166, 7.6.2011, p. 35.

Marți, 5 iulie 2011

- F. întrucât orientarea fondurilor structurale către obiectivele Strategiei de la Lisabona s-a dovedit eficientă, așa cum arată ratele de angajament impresionante în cazul obiectivelor „convergență” și „competitivitate regională și ocuparea forței de muncă” și întrucât 20 % din proiectele destinate punerii în aplicare a unei „cooperări teritoriale” sunt conforme cu strategia de la Lisabona;
- G. întrucât cooperarea teritorială își propune să încurajeze cooperarea teritoriilor și a regiunilor pentru a face față provocărilor comune, pentru a reduce obstacolele fizice, administrative și de reglementare, care împiedică această cooperare și pentru a atenua „efectul de frontieră”;
- H. întrucât cauza eșecului parțial al Strategiei de la Lisabona nu rezidă în transpunerea insuficientă a politicii de coeziune, ci mai degrabă în absența unei guvernante pe mai multe niveluri și în absența unei aplicări la nivel regional și local a acestei strategii, în efectele crizei financiare și lacunele în legătură cu implementarea pieței interne, în disciplina bugetară deficientă, precum și în condițiile macro-economice insuficiente din unele state membre;
- I. întrucât ratele de eroare și utilizarea abuzivă a fondurilor s-au redus considerabil în ultimele perioade de finanțare; întrucât, din păcate, politica structurală continuă să fie, în acest sens, un domeniu cu un nivel ridicat al neregularităților și întrucât unele state membre nu dețin în continuare mecanisme eficiente împotriva utilizării abuzive a fondurilor și pentru recuperarea fondurilor alocate în mod necuvenit; întrucât neregularitățile nu sunt semnalate din neglijență sau în mod intenționat și întrucât trebuie subliniat faptul că o parte semnificativă a erorilor existente în politica de coeziune pot fi atribuite exigențelor legislative din afara politicii de coeziune în domenii cum ar fi achizițiile publice, mediul și ajutoarele de stat;
- J. întrucât sistemul existent al obiectivelor politicii structurale și de coeziune (convergență, competitivitate regională și ocuparea forței de muncă, cooperarea teritorială europeană) s-a dovedit eficient pe ansamblu, combinat cu abordarea „guvernantei pe mai multe niveluri”, obiectivele orizontale și certitudinea planificării pe baza unei finanțări sigure și a unei perioade de programare stabilite (șapte ani), dar întrucât s-au înregistrat totuși întârzieri considerabile la punerea în aplicare a programului, ca urmare a negocierilor îndelungate privind aspectele financiare și legislative în cadrul procesului decizional al UE și a modificării substanțiale a normelor aplicabile politicii de coeziune;
- K. întrucât o finanțare și o dezvoltare durabilă a regiunilor de convergență are un efect pozitiv asupra cererii pe piață de bunuri și de servicii, efectele pozitive putând fi dovedite și în statele membre mai bogate ale UE;
- L. întrucât o politică europeană de coeziune cuprinzătoare în toate regiunile europene este esențială în continuare având în vedere dezechilibrele între economiile regionale și dezechilibrele sociale și dezavantajele geografice ale anumitor regiuni (și anume regiunile ultraperiferice), precum și problemele structurale specifice și nevoia adaptării la noile provocări; este de asemenea o cerință prevăzută în Tratatul de la Lisabona;
- M. întrucât politica de coeziune nu trebuie să devină o variabilă de ajustare în viitoarele negocieri bugetare, având în vedere importanța sa strategică pentru viitor;

Valoarea adăugată și investițiile prioritare ale politicii de coeziune

1. solicită o mai mare accentuare a valorii adăugate europene în cadrul programelor politicii structurale și de coeziune; consideră că această valoare adăugată poate fi obținută atunci când proiectele UE realizează o ameliorare durabilă din punct de vedere economic, social și/sau ecologic și al infrastructurii pentru regiunile dezavantajate și mai slab dezvoltate, iar acest fapt nu ar putea fi realizat fără impulsul european;

Marți, 5 iulie 2011

2. recunoaște, de asemenea, că fondurile europene aduc valoare adăugată în cazul în care proiectele finanțate pe plan național, regional și local contribuie la realizarea obiectivelor paneuropene privind integrarea europeană, creșterea economică, cercetarea, protecția mediului, cultura, gestionarea resurselor, schimbările demografice, alimentarea durabilă cu energie, coeziunea socială sau dezvoltarea transfrontalieră, iar acest fapt nu ar putea fi realizat fără impulsul european;
3. consideră că realizarea obiectivelor europene prin intermediul abordării descentralizate și al principiului guvernantei pe mai multe niveluri, precum și al gestiunii partajate reprezintă un mare avantaj al politicii de coeziune și astfel devine o valoare adăugată în sine; consideră că guvernanta pe mai multe niveluri cu structuri și responsabilități bine definite reprezintă realizarea principiului subsidiarității, precum și recunoașterea importanței autorităților regionale în procesul de punere în aplicare a politicii de coeziune; solicită continuarea consolidării principiului parteneriatului și a sentimentului de apartenență a părților implicate prin introducerea de prevederi detaliate obligatorii în cadrul unui pact teritorial care să fie stabilite de fiecare stat membru pentru a asigura planificarea și punerea în aplicare având ca scop obținerea de rezultate;
4. consideră că transparența la nivelul politicii de coeziune și a ciclului său de programare, alocarea cheltuielilor și accesul la informare pentru potențialii beneficiari ai fondurilor structurale reprezintă condițiile prealabile esențiale pentru atingerea obiectivelor generale ale politicii de coeziune și că transparența ar trebui, prin urmare, să fie introdusă ca principiu transsectorial orientativ în cadrul proceselor de programare ale politicii de coeziune și de luare a deciziilor în următoarea perioadă de finanțare; subliniază că publicarea listei beneficiarilor ar trebui continuată, mai ales online, dat fiind că aceasta reprezintă un mijloc eficient de îmbunătățire a transparenței;
5. consideră că dispozițiile privind transparența (obligația de face public numele beneficiarului final) reprezintă un instrument necesar pentru experți, public și factorii de decizie politici pentru a evalua dacă fondurile structurale au fost folosite în conformitate cu obiectivele stabilite și în mod legal; solicită prezentarea într-una dintre cele trei limbi de lucru (engleză, franceză sau germană) – pe lângă limba națională – și recomandă uniformizarea în continuare a specificațiilor;
6. subliniază faptul că, în ciuda tendinței de reducere a disparităților regionale, există în continuare mari dezechilibre – între/în unele state membre sunt chiar în creștere, printre altele, ca urmare a crizei economice și financiare – și, prin urmare, politica de coeziune trebuie să se concentreze mai departe pe reducerea disparităților și pe realizarea unei dezvoltări armonioase și durabile în toate regiunile Uniunii, indiferent de statul membru în care acestea se află;
7. recunoaște necesitățile speciale ale regiunilor dezavantajate, mai ales din cauza situației geografice și a mediului natural; solicită din nou statelor membre și Comisiei să se mențină preferințele speciale de finanțare pentru tipurile de regiuni deosebit de defavorizate menționate în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (regiunile ultraperiferice, regiunile septentrionale foarte slab populate și regiunile insulare, montane sau de frontieră), în măsura în care acest lucru va fi eficient și va aduce valoare adăugată europeană;
8. recunoaște statutul și necesitățile speciale ale anumitor regiuni create de situația geografică, schimbările demografice sau constrângerile specifice, cum ar fi mediul lor natural, acordând, totodată, atenție potențialului acestora; solicită din nou să se mențină preferințele speciale de finanțare, flexibilitatea și bugetul special de finanțare pentru aceste tipuri de regiuni deosebit de defavorizate, în special cele menționate la articolele 349 și 174 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (cum ar fi regiunile ultraperiferice, inclusiv zonele rurale cele mai îndepărtate, regiunile septentrionale foarte slab populate, care sunt dezavantajate, printre altele, de distanțele mari și de condițiile dificile de viață din regiunea septentrională, precum și regiunile insulare, montane și de frontieră), prin crearea unor condiții favorabile pentru investiții în aceste regiuni, fie prin sprijin direct, fie prin scutiri de impozite; de asemenea, solicită să se studieze menținerea sau crearea anumitor forme preferențiale pentru aceste tipuri de regiuni pentru a garanta că utilizarea instrumentelor politicii de coeziune este adaptată la economiile lor, ținându-se seama de importanța întreprinderilor mici și mijlocii din aceste regiuni și de nevoia de competitivitate și de egalitate de șanse, în vederea integrării acestora în cadrul pieței interne a UE;

Marți, 5 iulie 2011

9. subliniază faptul că Uniunea va putea fi competitivă, în fața concurenței la nivel mondial, numai dacă politica de coeziune poate exploata pe deplin potențialul de dezvoltare al tuturor regiunilor, zonelor urbane și orașelor și dacă va face posibilă o reacție suficient de flexibilă la provocările și dificultățile identificate de strategia Europa 2020; subliniază că, în acest context, utilizarea orientată a fondurilor structurale printr-o abordare teritorială mai amplă trebuie aplicată, de asemenea, pentru a compensa punctele slabe din punct de vedere structural din regiunile mai puternice; cu toate acestea, subliniază faptul că politica de coeziune nu este doar un instrument de punere în aplicare a Strategiei Europa 2020 și că atenția acordată neîntrerupt principiilor de bază ale politicii de coeziune va avea valoarea adăugată a susținerii obiectivelor Strategiei Europa 2020 chiar și după ce aceasta va fi încheiată;

10. subliniază faptul că politica de coeziune trebuie să se dedice în continuare coeziunii teritoriale și subliniază că Tratatul de la Lisabona a adăugat la obiectivele coeziunii economice și sociale „coeziunea teritorială”; afirmă că acest obiectiv este în continuare legat în mod inseparabil de provocările coeziunii economice și sociale și consolidează valoarea adăugată europeană a politicii de coeziune; subliniază faptul că, astfel, „coeziunea teritorială” se reflectă și la nivel subregional, în special în mediul urban (cartierele aflate în dificultate, fenomenul extinderii urbane necontrolate), chiar și în regiunile considerate bogate;

11. consideră că strategiile macroregionale constituie, cu condiția implicării autorităților regionale în guvernanta acestora, o oportunitate importantă pentru a utiliza mai bine potențialul supranațional, pentru a îmbunătăți cooperarea dintre diferitele niveluri de guvernanță și pentru a aborda comună a provocărilor, cum ar fi protecția mediului sau utilizarea resurselor și capacitatea de dezvoltare, astfel, făcând posibilă o dezvoltare mai eficientă, echilibrată și durabilă; subliniază necesitatea de a conecta într-un mod mai eficient programele de cooperare teritorială la strategiile teritoriale (cum ar fi planurile de dezvoltare regională, strategiile de dezvoltare locală și planurile de dezvoltare locală); consideră că o mai bună coordonare mecanismelor de finanțare existente poate crea modalități de folosire specifică a fondurilor structurale ale UE, fără ca acest lucru să implice o creștere a resurselor alocate acestor domenii de cooperare între regiuni; în plus, este de părere că, pentru aceste strategii, nu ar trebui create instrumente, resurse financiare sau structuri de punere în aplicare noi și că nu trebuie afectat sprijinul financiar acordat regiunilor pentru proiecte mai mici de dezvoltare; consideră că abordarea macroregională ar putea să fie utilizată pentru a consolida legăturile dintre politica de coeziune și politica de vecinătate; în acest sens, încurajează Comisia și statele membre să țină seama mai atent de dimensiunea teritorială a FSE, îndeosebi în ceea ce privește accesul la locuri de muncă;

12. se îndoiește că programele operaționale individuale pentru entitățile geografice funcționale, cum ar fi grupurile de autorități, inclusiv zone locale sau bazine marine sau fluviale, aduc avantaje suplimentare, în special în cazurile în care nu există autorități politice (inclusiv autorități alese în mod democratic) cu suficientă responsabilitate pentru transpunerea programelor; în schimb, solicită o coordonare strânsă a strategiilor macroregionale, regionale, metropolitane sau geografic-ecologice la nivel interguvernamental și solicită să fie luate în considerare în mod corespunzător aceste entități geografice funcționale în cadrul programelor operaționale naționale pentru a facilita utilizarea finanțării UE pentru proiecte de dezvoltare interregională; consideră că programele operaționale individuale ar trebui să fie o opțiune pentru atingerea rezultatelor în acele regiuni în care metodele subregionale oferă o valoare adăugată față de programele naționale și regionale și în care organisme politice au creat parteneriate în vederea punerii în aplicare a acestor programe; solicită implicarea grupărilor transfrontaliere în elaborarea programelor operaționale pentru programele transfrontaliere în temeiul regulamentului GECT;

13. subliniază rolul-cheie al orașelor – inclusiv al capitalelor și al regiunilor – la realizarea obiectivelor economice, ecologice și sociale ale strategiei Europa 2020; sprijină procesul dinamic lansat în timpul programării anterioare în beneficiul programelor urbane integrate și subliniază importanța acțiunilor experimentale aflate în curs; solicită susținerea conceptelor și proiectelor care pot fi folosite ca modele, pe baza unor planuri de dezvoltare integrate specifice zonelor și modernizarea reciproc avantajoasă a legăturilor dintre orașe și zonele rurale legate din punct de vedere funcțional de acestea; consideră că o mai mare coeziune între aceste zone are o importanță deosebită pentru a aborda problemele zonelor cu comunități defavorizate; în acest context, subliniază că cele mai mari diferențe socioeconomice există adesea în cadrul orașelor și că orașe cu zone defavorizate și cu „insule” de sărăcie pot fi întâlnite, de asemenea, în regiuni bogate;

Marți, 5 iulie 2011

14. subliniază faptul că orașele pot avea o contribuție esențială ca centre de creștere sau motoare ale creșterii unei anumite regiuni; în același timp, arată că trebuie create condițiile ca așezările rurale să participe la soluțiile integrate ale unei anumite entități geografice funcționale, prin încurajarea parteneriatelor și a rețelelor; subliniază provocările specifice cu care se confruntă centrele urbane mai mari ca urmare a complexității sarcinilor lor sociale, economice și de mediu; observă, în acest context, potențialul endogen al zonelor rurale și periurbane care oferă o șansă de dezvoltare, nu numai în vecinătatea marilor aglomerații și a marilor orașe; în plus, observă șansa dezvoltării economice a regiunilor deosebit de defavorizate, printr-o exploatare și o susținere adecvată a potențialului endogen al zonelor rurale, inclusiv a valorilor ecologice și culturale; de asemenea, consideră că, în cadrul politicii structurale și de coeziune, parteneriatele de tip rural/urban ar trebui să fie privite mai mult în contextul asigurării în zonele rurale a aceluiași condiții de dezvoltare și de calitate a vieții, ținând cont de factorii sociali și economici; având în vedere impactul dinamic al orașelor asupra procesului de dezvoltare economică regională și asupra stimulării economiei zonelor rurale învecinate, solicită statelor membre să asigure resursele necesare pentru punerea în aplicare a proiectelor urbane și periurbane indispensabile;

15. refuză angajamentele cantitative obligatorii (cote), în special pentru alocările naționale în cadrul programelor FSE/FEDER, dezvoltarea locală și urbană, zonele rurale, precum și pentru alte tipuri de aglomerații sau zone funcționale, întrucât acestea ar putea garanta o masă critică mai mare de intervenții; consideră că cerința specificării orașelor și zonelor eligibile pentru finanțare la nivelul programelor operaționale este o opțiune care ar trebui să fie considerată prioritară în cazurile în care această metodă va asigura valoare adăugată și concentrarea fondurilor de sprijin și consideră că aceasta trebuie să fie negociată pe baza principiului guvernancei pe mai multe niveluri; consideră că ar trebui să li se acorde statelor membre și regiunilor mai multă responsabilitate pentru a organiza proceduri de selecție bazate pe concurență și performanță;

16. subliniază faptul că în politica structurală și de coeziune nu trebuie să se ajungă la o privilegiere unilaterală a unor tipuri de regiuni; solicită ca parteneriatele de tip rural/urban să fie analizate în contextul social, economic și ecologic mai larg;

17. subliniază că sprijinul structural și de coeziune ar trebui să ia în considerare provocările educaționale și socio-politice ale strategiei Europa 2020, menținând în același timp obiectivul global al UE privind coeziunea economică, socială și teritorială, astfel cum a fost consacrat în Tratat și respectând principiul subsidiarității; este totuși de părere că „europenizarea” unei arii vaste de domenii politice relevante va eșua din motive financiare; prin urmare, solicită extinderea abordărilor de dezvoltare locală, specifice zonelor care ar putea fi folosite ca modele, menținând, în același timp, competențele naționale și regionale existente;

18. de asemenea, subliniază că politica de coeziune nu poate să devină un mijloc sau instrument în folosul aspectelor sectoriale, cum ar fi politicile de cercetare și dezvoltare, de inovare industrială, de combatere a schimbărilor climatice, deoarece acest fapt ar diminua concentrarea asupra obiectivului său de bază și ar condiționa utilizarea acesteia în vederea promovării potențialului de dezvoltare al regiunilor, fapt esențial în vederea apropierii regiunilor celor mai defavorizate de regiunile cele mai dezvoltate;

19. solicită o contribuție mai mare a politicii de coeziune la dezvoltarea rapidă a tehnologiei ecologice și a sectorului energiei din surse regenerabile, având în vedere tranziția necesară către energia din surse regenerabile și dezbaterile privind clima; consideră că aceasta ar trebui să fie una dintre priorități, dacă sunt disponibile fonduri suficiente în cadrul programelor, iar accentul pus pe energia din surse regenerabile oferă o valoare adăugată europeană, pe baza planurilor privind concepte energetice decentralizate cu tehnologii eficiente de stocare a energiei în regiuni; sprijină exploatarea potențialului economiilor regionale în acest domeniu;

20. consideră că există posibilități prin care fondurile structurale să susțină investiții în infrastructuri energetice specifice, care trebuie însă să se limiteze la regiunile unde din motive politice și geografice capacitatea economiei de piață de a satisface nevoile energetice este limitată în mod considerabil; solicită, în plus, ca sprijinul din fondurile structurale să fie condiționat în fiecare caz de consolidarea pieței interne a energiei și de securitatea aprovizionării cu energie, precum și de respectarea principiului guvernancei pe mai multe niveluri în gestionarea resurselor;

Marți, 5 iulie 2011

21. de asemenea, consideră că politiciile de coeziune îi revine responsabilitatea remedierii deficiențelor și eliminării blocajelor dintr-o rețea TEN de bază cu coridoare de importanță europeană, în special în regiunile frontaliere grav neglijate în această privință până în prezent;

22. subliniază că rețeaua transeuropeană de transport are un rol decisiv în coeziunea regiunilor europene și, prin urmare, susține că trebuie accelerată dezvoltarea infrastructurilor TEN, a autostrăzilor maritime și a drumurilor europene desemnate, iar accesul la acestea trebuie îmbunătățit, mai ales în zonele de frontieră și în regiunile ultraperiferice; solicită să se ia toate măsurile necesare pentru asigurarea unei finanțării suficiente și pentru garantarea punerii în aplicare la timp a proiectelor prioritare TEN-T; sugerează că anumite infrastructuri transfrontaliere ar trebui considerate proiecte prioritare eligibile pentru finanțarea Obiectivelor 1, 2 și 3 și solicită acordarea unui drept obligatoriu de a face prima propunere pentru acest tip de măsuri la nivel regional și participarea egală a regiunilor de frontieră și a autorităților locale la procesele de planificare;

23. încurajează aplicarea resurselor naționale, dată fiind valoarea adăugată a acestor măsuri pentru consolidarea convergenței regionale, a coeziunii teritoriale și a dezvoltării activităților, precum turismul, importante pentru zonele izolate, ca de exemplu regiunile insulare;

24. sprijină dezvoltarea economică și ocuparea forței de muncă în cadrul IMM-urilor și a microîntreprinderilor; prin urmare, solicită ca principiile de bază ale „Small Business Act” pentru Europa (SBAE), și anume „Gândiți mai întâi la scară mică” și „o singură dată”, să fie considerate drept fundamente ale politicii de coeziune și consideră că aceste principii ar trebui aplicate de statele membre și de regiuni atunci când își definesc programele operaționale;

Structura obiectivelor și cadrul programării

25. subliniază că elementele de bază ale strategiei Europa 2020 (inovarea, educația și formarea, energia, mediul, ocuparea forței de muncă, competitivitatea, calificarea și combaterea sărăciei) sunt deja parte integrantă a politicii structurale și de coeziune; este de părere că provocările Europa 2020 se integrează foarte bine în structura cu trei obiective (convergență, creștere și ocuparea forței de muncă, dezvoltare transfrontalieră), care și-au dovedit eficiența;

26. subliniază faptul că investițiile în inovare și educație pot stimula creșterea; evidențiază totuși faptul că infrastructurile relevante (transport, internet în bandă largă, energie) și instituțiile corespunzătoare (o combinație echilibrată între investițiile publice și consolidarea politicii fiscale în cazul măsurilor macroeconomice, al serviciilor de guvernare electronică și al învățământului transfrontalier) trebuie să vină în sprijinul acestora;

27. este de părere că și dezvoltarea infrastructurilor de bază ar trebui considerată compatibilă cu strategia Europa 2020, deoarece, numai atunci când au rețelele competitive de transport, energie și comunicare, precum și infrastructuri competitive de gestionare a deșeurilor, regiunile de convergență pot contribui la realizarea obiectivelor Europa 2020 și tocmai din acest motiv regiunile cele mai slabe și mai defavorizate trebuie să beneficieze de o anumită flexibilitate în interpretarea acestor obiective;

28. subliniază faptul că FSE este cel mai important instrument pentru punerea în aplicare a dimensiunii sociale a Strategiei Europa 2020 și că FSE poate contribui în mod semnificativ la îndeplinirea priorităților centrale ale acestei strategii, și anume ocuparea forței de muncă, tranziția către o economie durabilă, reducerea numărului de abandonuri școlare și lupta împotriva sărăciei, a discriminării și a excluziunii sociale și la găsirea de răspunsuri la diferitele situații sociale în care se găsesc persoanele; în acest sens, subliniază că, alături de PIB, și alți indicatori sociali ar fi utili în analiza SWOT;

29. consideră că FSE are o importanță esențială pentru politica de coeziune și are potențialul de a spori contribuția acesteia la atingerea obiectivelor Europa 2020, inclusiv în domeniul creșterii economice durabile, prin acordarea de sprijin IMM-urilor pentru a crea locuri de muncă ecologice;

Marți, 5 iulie 2011

30. consideră că lupta împotriva discriminării pe piața forței de muncă, pe motive de gen, orientare sexuală, etnie, vârstă, handicap sau loc de reședință, este esențială pentru promovarea unei egalități reale de șanse; constată că o creștere a ratei de ocupare a forței de muncă în rândul femeilor este esențială pentru atingerea obiectivului de ocupare a forței de muncă al Strategiei Europa 2020 și că barierele în calea participării femeilor pe piața forței de muncă trebuie să fie pe deplin înlăturate;

31. este de părere că PIB-ul trebuie să rămână în continuare criteriul esențial în vederea stabilirii zonelor eligibile pentru finanțare maximă (regiunile cu PIB-ul/cap de locuitor sub 75 % în media UE) și, după caz, al statelor de coeziune (VNB/cap de locuitor sub 90 % din media UE); consideră că autorităților naționale competente trebuie să li se ofere posibilitatea de a folosi, la nivelurile decizionale adecvate, pentru fiecare obiectiv și respectând concentrarea geografică, și alți indicatori, conveniți în contractele de parteneriat pentru dezvoltare și investiții, cu care să evalueze provocările sociale, economice, ambientale, demografice și geografice cu care se confruntă;

32. solicită ca politica de coeziune să se îndrepte în continuare mai ales către cele mai înapoiate regiuni conform obiectivului prevăzut în Tratatul de la Lisabona; subliniază că, în cadrul obiectivului I (convergență), trebuie atribuită o parte adecvată celor mai nevoiașe regiuni, pe măsura gravității problemelor lor de dezvoltare;

33. solicită o limitare a perioadelor de eligibilitate pentru regiunile care, nici după mai multe perioade de programare, nu sunt capabile să demonstreze o îmbunătățire a situației economice, sociale și ecologice, în ciuda finanțării maxime;

34. invită Comisia să prezinte o propunere pentru următoarea perioadă de programare care să asigure acordarea unei asistențe tranzitorii adaptabile, solide și proporționale regiunilor care nu mai sunt eligibile pentru obiectivul convergență pentru a aborda situația lor specifică, precum și regiunilor cu PIB-ul/cap de locuitor între 75 % și 90 % din media UE, sub forma unei categorii intermediare în vederea evitării unui tratament inegal pentru regiuni care se află totuși în situații similare; consideră că acest sistem specific trebuie să înlocuiască actualul regim de eliminare (phasing-out) și de introducere treptată a finanțării (phasing-in), creând astfel un sistem echitabil, care abordează mai bine efectele negative ale crizei economice și financiare asupra regiunilor, consolidând, în același timp, dreptatea și solidaritatea, valori fundamentale ale politicii de coeziune; subliniază faptul că aceste măsuri tranzitorii pentru următoarea perioadă de programare nu ar trebui stabilite în detrimentul regiunilor obiectivului 1 (convergență) și ale obiectivului 2 (competitivitate) sau al obiectivului 3 (cooperare teritorială europeană);

35. solicită consolidarea obiectivului 2 (competitivitate regională și ocuparea forței de muncă) prin caracterul său orizontal pentru a obține rezultate în privința unui număr limitat de priorități ale UE, cum ar fi sprijinul pentru IMM-uri, inovarea ecologică, economiile locale, educația și formarea profesională, infrastructura, mobilitatea durabilă, energia din surse regenerabile și aprovizionarea cu energie, eficiența utilizării resurselor și incluziunea socială; subliniază că trebuie menținut și dezvoltat în continuare sistemul verificat care garantează că regiunile mai dezvoltate sunt capabile să elimine deficiențele structurale regionale, să reducă disparitățile teritoriale, să contribuie la obiectivele comune europene și să facă față provocărilor viitoare, atunci când se utilizează structuri care pot răspunde cu flexibilitate la schimbări, incluzând, printre altele, grupurile de inovare și concurența pentru finanțare; solicită măsuri suplimentare pentru zonele puternic afectate de schimbările structurale, care pot contribui la îmbunătățirea situației socio-economice și a infrastructurii; semnalează că, în acest context, strategiile trebuie concepute astfel încât să fie suficient de flexibile pentru a putea răspunde problemelor și specificităților fiecărei regiuni;

36. solicită măsuri pentru a garanta că regiunile mai dezvoltate sunt capabile să își modernizeze capitalul social și economic și să soluționeze problema zonelor specifice de sărăcie și dezvoltarea economică inadecvată;

37. este în mod clar de părere că obiectivul 3 (cooperare teritorială europeană) trebuie consolidat la toate granițele interioare ale UE și la cele trei niveluri ale acestei cooperări (transfrontalieră, inter-regională, transnațională) și solicită ca partea din fondurile structurale să fie ridicată la 7 %; solicită ca alocarea

Marți, 5 iulie 2011

fondurilor pentru fiecare program de cooperare teritorială să se realizeze pe baza unor criterii armonizate în vederea satisfacerii, în mod strategic și integrat, a nevoilor și specificităților fiecărui teritoriu și fiecărei zone geografice vizate; subliniază importanța regiunilor de frontieră în vederea realizării obiectivelor Europa 2020; consideră că trebuie îmbunătățită coordonarea dintre rețelele transeuropene, mai ales cele de transport și energetice, și infrastructurile transfrontaliere și că trebuie majorate subvențiile pentru aceste rețele conform priorităților europene și solicită o creștere corespunzătoare a finanțării pentru toate zonele de frontieră; solicită simplificarea normelor de aplicare care reglementează programele aferente obiectivului 3, în temeiul principiului proporționalității, precum și elaborarea unui set comun de norme de eligibilitate, toate acestea reprezentând condiții prealabile pentru ca aceste programe să devină mai eficiente și mai vizibile; subliniază nevoia implicării active a factorilor de decizie locali, întrucât doar în acest mod programele pot fi puse în aplicare;

38. consideră că GECT reprezintă un instrument de guvernare teritorială unic și de înaltă valoare, care răspunde nevoilor de cooperare structurată și că acesta trebuie să fie promovat ca mijloc de instituire a unor sisteme de guvernare transfrontalieră, asigurând implicarea nivelului regional și local în diferite politici;

39. respinge ferm orice propuneri de „naționalizare” sau de „sectorizare” a politicii de coeziune; consideră că noi fonduri tematice (pentru climă, energie și transport) ar submina principiul încercat și verificat al gestionării partajate și programele de dezvoltare integrată și ar pune în pericol disponibilitatea sinergiilor și eficiența intervențiilor și, astfel, contribuția regiunilor la transpunerea obiectivelor Europa 2020;

40. insistă asupra faptului că Fondul social european trebuie să rămână o componentă a politicii de coeziune; doar astfel pot fi elaborate și puse în aplicare strategiile integrate de soluționare a problemelor economice și sociale;

41. sprijină obiectivul Comisiei de a asigura un FSE mai solid, eficient și mai vizibil; în acest sens, invită Comisia și statele membre să ajungă la un acord în cadrul negocierilor cu privire la suma cu care trebuie să contribuie FSE la fondurile structurale;

42. consideră că randamentul FSE ar trebui sporit în primul rând prin stimulente, și nu prin sancțiuni;

43. subliniază faptul că criza economică a accentuat nevoia adoptării urgente de măsuri în sectoarele care fac obiectul FSE, în special măsuri în vederea susținerii ocupării forței de muncă, a reorientării profesionale, a incluziunii sociale și a reducerii sărăciei;

44. insistă asupra faptului că FSE furnizează un sprijin crucial pentru politicile în domeniul pieței muncii, cum ar fi politicile preventive și locale, precum și politicile care vizează integrarea tinerilor pe piața muncii și combaterea șomajului; subliniază faptul că statele membre ar trebui să utilizeze FSE pentru investiții în noi competențe, educație (inclusiv educația la o vârstă fragedă), învățare de-a lungul vieții, recalificare și activități de reorientare profesională și remarcă faptul că FSE joacă un rol important în consolidarea tuturor dimensiunilor incluziunii sociale, chiar și pentru cele mai dezavantajate și mai vulnerabile grupuri;

45. invită Comisia să consolideze acțiunile FSE destinate promovării integrării pe piața muncii; încurajează statele membre să investească în educația copiilor de la o vârstă foarte fragedă și ulterior să stabilească orientări școlare bazate pe perspectivele de încadrare în muncă la nivel local și regional, precum și facilități de formare de-a lungul vieții, care să favorizeze adaptabilitatea competențelor lucrătorilor în raport cu cerințele pieței muncii, prin măsuri de combatere a șomajului în rândul tinerilor și a fenomenului „sărăciei în ciuda încadrării în muncă” și prin programe specifice destinate grupurilor de persoane defavorizate și vulnerabile, cum ar fi romii, migranții, persoanele cu handicap și persoanele care abandonează școala prematur pentru a promova o creștere efectivă și incluzivă și o economie bazată pe cunoaștere în Europa;

Marți, 5 iulie 2011

46. solicită o mai bună calibrare a asistenței și acordarea de sprijin tehnic suplimentar acelor entități care sunt afectate de sărăcie extremă și adesea de relații încordate de coexistență a culturilor minorităților și majorității la nivel subregional; consideră că astfel de entități subregionale pot rămâne cu ușurință la nivelul de sărăcie extremă, confruntându-se cu segregarea chiar în cadrul regiunilor care nu prezintă, în mod necesar, întârzieri în comparație cu media statistică; remarcă faptul că ar trebui depuse eforturi concentrate pentru dezvoltarea acestor entități subregionale;

47. salută faptul că, în unele state membre, pentru perioada de finanțare 2007-2013, s-au instituit pentru prima dată programe operaționale pentru FSE care cuprind toate domeniile-țintă;

48. subliniază faptul că experiența neprețuită obținută prin inițiativa comunitară EQUAL este relevantă și în prezent, în special în ceea ce privește combinarea măsurilor locale și regionale și schimbul celor mai bune practici la nivelul UE;

49. evidențiază sinergiile care pot fi obținute prin abordări referitoare la dezvoltarea integrată locală și regională, mai ales legăturile dintre FSE și FEDER și solicită sporirea și facilitarea normelor comune privind eligibilitatea și a utilizării opțiunii finanțării încrucișate între cele două fonduri, în special referitor la planificarea integrată a dezvoltării specifice fiecărei zone; susține introducerea unei opțiuni privind programele operaționale multifond, ceea ce ar facilita în continuare abordările integrate; solicită, în plus, crearea unor sinergii mai eficiente între FED și FEDER;

50. solicită, pentru creșterea sinergiilor, o mai bună integrare a politicilor sectoriale (transport, energie, cercetare, mediu, educație) în cadrul politicii de coeziune și structurale, pentru a obține o mai mare eficiență și o mai bună coordonare între fondurile structurale, PCI și programele-cadru de cercetare și dezvoltare; sugerează că programele multifond ar putea contribui la o abordare mai integrată și ar spori eficiența legăturilor dintre aceste fonduri; consideră că parteneriatele naționale/regionale de dezvoltare sunt instrumente adecvate pentru a reuni diverse politici; din acest punct de vedere, subliniază nevoia stabilirii de obiective clare și a evaluării atingerii obiectivelor de către statele membre;

51. propune ca politicile de cercetare și dezvoltare să fie teritorializate; prin urmare, subliniază importanța adaptării politicii de coeziune și a politicilor de cercetare și dezvoltare la nevoile specifice ale teritoriilor, deoarece implicarea mai puternică a autorităților locale și regionale în elaborarea și implementarea fondurilor de dezvoltare regionale și în programele de cercetare și inovare are o importanță crucială, având în vedere că este imposibilă aplicarea aceleiași strategii de dezvoltare în toate regiunile;

52. solicită un cadru strategic comun pentru FEDR, FSE, fondul de coeziune, programele-cadru, FEADR și FEP pentru perioada de finanțare post 2013; este de părere că modelul abordării legislative armonizate (administrare, eligibilitate, audit, norme de raportare) trebuie consolidat în continuare printr-un regulament-cadru comun; subliniază, din acest punct de vedere, importanța bunei colaborări dintre diferitele fonduri în vederea obținerii de rezultate; solicită Comisiei să efectueze adaptările necesare, astfel încât fondurile relevante să se completeze reciproc, atunci când este posibil;

53. solicită adoptarea, de către Consiliu și Parlament, a unui nou cadru strategic comun, în conformitate cu procedura legislativă ordinară, în temeiul articolului 177 din TFUE;

54. consideră necesară includerea Fondului social european în cadrul strategic comun, menținând totuși propriile sale norme și dispoziții de funcționare și asigurându-i resurse adecvate; invită Comisia să consolideze rolul și vizibilitatea FSE și să simplifice controlul bugetar asupra acestuia, prin stabilirea de proceduri simple și eficiente de cooperare între autoritățile de gestionare și departamentele de control bugetar;

Marți, 5 iulie 2011

55. în acest sens, sugerează să fie analizată reintegrarea programelor FEADR cu caracter regional (axele 3 și 4); totuși se opune ca aceasta să determine o diminuare a bugetelor FEDER și FEADR; solicită stabilirea unor obiective obligatorii pentru statele membre și regiuni în scopul de a crea structuri administrative armonizate pentru fondurile structurale ale UE și programele dezvoltare rurală cu caracter regional;

56. solicită revizuirea regulamentului privind cooperarea transfrontalieră la frontierele externe și a actualului I EVP în vederea integrării fondurilor în cauză în obiectivul 3 (cooperarea teritorială europeană);

57. salută obiectivele contractelor de parteneriat pentru dezvoltare și investiții dintre UE și statele membre, pe care le propune Comisia în locul anterioarelor cadre de referință strategice naționale; solicită stabilirea unor priorități esențiale pentru investiții în vederea punerii în practică a strategiei Europa 2020 și a altor obiective de coeziune care trebuie stabilite în această etapă; consideră că trebuie clarificată cât mai rapid atribuirea competențelor către diferitele niveluri implicate și solicită menținerea competențelor naționale și/sau regionale și locale în conformitate cu principiul subsidiarității; solicită partenerilor un angajament clar privind implicarea adecvată în contractele de parteneriat pentru dezvoltare și investiții;

58. susține menținerea programelor operaționale ca cel mai important instrument în vederea punerii în aplicare a documentelor strategice în privința priorităților concrete pentru investiții; în acest sens, solicită stabilirea de obiective clare și măsurabile;

59. solicită implicarea și asocierea obligatorie a administrațiilor locale și regionale, conform cadrului constituțional și instituțional al fiecărui stat membru în parte, în toate fazele punerii în aplicare a politicii de coeziune (planificare strategică, elaborarea și negocierea acordurilor de parteneriat pentru dezvoltare și investiții și programele lor operaționale) într-un mod structurat și sistematic; consideră esențial ca regulamentele privind fondurile structurale să conțină dispoziții corespunzătoare în acest sens;

60. consideră că orice viitoare strategie de utilizare a FSE va fi mai eficientă dacă va implica nivelurile regionale și locale de guvernare, capabile să adapteze obiectivele strategice la caracteristicile teritoriale specifice pe baza unui dialog structurat cu toate părțile interesate

61. susține sistemul priorităților tematice propus de Comisie; cu cât este mai scăzut stadiul de dezvoltare într-un stat membru sau o regiune, cu atât mai variată trebuie să fie lista de priorități, trebuind să se țină seama de necesitățile regionale specifice de dezvoltare, garantând, în același timp, că această abordare tematică pentru programarea fondurilor structurale și de coeziune nu poate fi pusă în aplicare în detrimentul abordării integrate specifice fiecărei zone;

62. dacă se stabilesc anumite priorități obligatorii pentru toate statele membre, le solicită acestora să includă printre prioritățile lor domeniile inovării, infrastructurii, transportului și gestionării resurselor, dar consideră că ar trebui să existe anumit grad de flexibilitate pentru a lua în considerare dimensiunea programelor, situația din fiecare regiune și rezultatele care trebuie obținute, pentru ca aceste priorități să fie adaptate nevoilor specifice ale fiecărei regiuni; subliniază, în acest context, faptul că inovația trebuie înțeleasă într-un sens mai larg, în conformitate cu inițiativa emblematică „O uniune a inovării”; constată faptul că IMM-urile reprezintă sursa principală de locuri de muncă din UE și sunt un izvor de idei pentru afaceri; subliniază faptul că sprijinul acordat IMM-urilor trebuie continuat și consolidat în lumina rolului esențial pe care acestea îl pot juca în punerea în aplicare a Strategiei Europa 2020; subliniază că trebuie aplicat un concept mai amplu al „inovării” în legătură cu inițiativa „O Uniune a inovării”, iar accesul IMM-urilor la finanțare trebuie facilitat în continuare; subliniază faptul că trebuie să fie posibil ca și alte priorități să fie propuse și puse în aplicare în mod voluntar și în conformitate cu principiul subsidiarității; solicită ca energia, educația, formarea și combaterea sărăciei să facă parte din domeniile prioritare propuse;

Marți, 5 iulie 2011

63. solicită evitarea întârzierilor în lansarea programelor și desfășurarea mai rapidă a proceselor de luare a deciziilor și de evaluare, ca principiu; subliniază că acest lucru este foarte important îndeosebi pentru întreprinderile mici și mijlocii; de asemenea, solicită îmbunătățirea dotării tehnice de care dispun autoritățile administrative relevante și o mai bună interconectare a acestor autorități, reducerea obligațiilor de publicare și reducerea considerabilă a termenelor pentru licitații și pentru depunerea candidaturilor; solicită Comisiei să evalueze dacă ar putea fi stabilite zone-pilot în vederea testării la scară mai mică a noilor reglementări, înainte ca acestea să fie aplicabile restului regiunilor, vizând identificarea posibilelor probleme în procesul de punere în aplicare;

Stimulente, condiționalitate, orientare către obținerea de rezultate, cofinanțare și opțiuni de finanțare

64. solicită corelarea finanțării în cadrul parteneriatelor pentru dezvoltare și investiții cu anumite angajamente specifice predeterminedate în dialogul dintre Comisie și statele membre; consideră că aceste condiții predeterminedate trebuie să ceară statelor membre să facă reformele necesare pentru a garanta că fondurile sunt utilizate eficient în domeniile legate direct de politica de coeziune și, dacă este necesar, ar trebui să li se impună statelor membre să facă acest lucru, iar fondurile ar trebui condiționate de îndeplinirea acestor condiții; solicită crearea cadrului prin care actorii implicați în gestionarea programelor operaționale să poată influența condiționalitățile; consideră echitabilă includerea în aceste condiții, în special a deplinei puneri în aplicare a legislației UE în vigoare (de exemplu reglarea prețurilor, procedurile privind licitațiile, transportul, mediul, sănătatea), pentru a evita astfel neregularitățile și pentru a garanta eficacitatea; respinge însă impunerea unor condiții care solicită statelor membre reforme sociale și economice fundamentale; toate condițiile ar trebui să respecte pe deplin principiul subsidiarității și al parteneriatului;

65. consideră că orice nouă condiționalitate nu trebuie să determine sarcini administrative suplimentare pentru actorii implicați; încurajează dezvoltarea unor sisteme standard coerente de condiționalități, atât pentru FEDR, cât și pentru FSE, care să poată fi evaluate în mod obiectiv;

66. consideră că responsabilitatea pentru stabilirea condiționalităților și supravegherea punerii lor în aplicare revine Comisiei și sugerează planuri de acțiuni corespunzătoare pentru statele membre și regiuni;

67. salută orientarea întărită către obținerea de rezultate a politicii de coeziune prevăzute de Comisie printr-o stabilire ex ante a unor obiective și indicatori adecvați; subliniază că trebuie să fie un număr redus de indicatori clar definiți și măsurabili, care trebuie să aibă legătură directă cu impactul finanțării și că aceștia trebuie conveniți în acord cu regiunile/statele membre; consideră totuși că toate instrumentele și criteriile propuse pentru măsurarea performanței ar trebui să se bazeze în continuare pe o abordare calitativă a programelor;

68. consideră că indicatorii care determină finanțarea regiunilor din fondurile structurale și Fondul de coeziune trebuie să se bazeze pe cele mai recente date statistice ale Eurostat, pentru a se ține cont pe deplin de impactul economic și social al crizei asupra regiunilor;

69. solicită să se amelioreze eficacitatea și transparența FSE prin acțiuni orientate într-o mai mare măsură spre rezultate și solicită definirea ex ante a obiectivelor și a indicatorilor referitori la rezultate clare și măsurabile, direct legați de scopul finanțării, care să măsoare, îndeosebi, succesele obținute în combaterea sărăciei și a excluziunii sociale, precum și în integrarea în locuri de muncă de înaltă calitate; consideră că trebuie să fie incluse toate părțile interesate de la toate nivelurile de guvernare în definirea acestor obiective și indicatori și aceștia din urmă ar trebui definiți din timp și în mod clar înainte de demararea finanțării pentru ca atât statele membre, cât și Comisia să poată evalua rezultatele obținute și să poată folosi experiența în următoarea etapă de planificare; sprijină propunerea Comisiei de a supune alocarea banilor de la FSE unei condiționalități ex-ante, incluzând o condiție prealabilă privind transpunerea legislației UE și

Marți, 5 iulie 2011

realizarea obiectivelor UE, care sunt indispensabile pentru succesul măsurilor FSE, precum și reforme structurale și capacități administrative adecvate; subliniază că orientarea spre rezultate nu trebuie să conducă la dezavantajarea micilor beneficiari sau la expunerea acestora la obstacole sau riscuri noi;

70. consideră cofinanțarea publică și privată drept unul dintre principiile fundamentale ale politicii de coeziune; solicită o revizuire a cotei maxime de participare a UE, care ar trebui să ia mai bine în considerare nivelul regional de dezvoltare, valoarea adăugată europeană și tipurile de măsuri finanțate și ar trebui ridicată sau redusă corespunzător;

71. solicită statelor membre și regiunilor să planifice în avans creditele de cofinanțare și să le consolideze cu ajutorul ingineriei financiare;

72. solicită, în legătură subvențiile directe pentru întreprinderi, să se țină seama de faptul că finanțarea din politica de coeziune, în special în cazul marilor întreprinderi, în loc să influențeze deciziile acestora de a deschide o fabrică într-un anumit loc, este mai degrabă încasată de întreprinderi care deja au luat astfel de decizii (efect benefic nesperat), și solicită de aceea concentrarea subvențiilor acordate întreprinderilor private mari în investiții în cercetare și dezvoltare sau acordarea indirectă a acestora, mai des decât este cazul în prezent, prin finanțarea infrastructurilor; în plus, solicită o reglementare clară în cadrul Regulamentului privind fondurile structurale, excluzând orice finanțare europeană pentru relocalizările în cadrul UE, precum și diminuând substanțial pragul de verificare privind controlul unor astfel de investiții, excluzând întreprinderile mari de la acordarea de subvenții directe și stabilind o durată de funcționare minimă de 10 ani;

73. recunoaște efectul de pârgie și potențialul de mobilizare al noilor instrumente de finanțare; susține o finanțare mai întărită prin împrumuturi în general și solicită extinderea instrumentelor financiare de tip revolving la acele domenii de finanțare eligibile care se dovedesc adecvate; în acest sens, solicită simplificarea procedurilor și o mai mare siguranță juridică pe întreaga perioadă de finanțare, precum și stabilirea unui registru comunitar cu informații privind proiectele care beneficiază de împrumuturi și proiectele care beneficiază de subvenții; solicită ca instrumentele să fie adaptabile, astfel încât să se garanteze că sunt viabile și fezabile pentru toate regiunile și orașele; este de părere că cel târziu la sfârșitul unei perioade de finanțare răspunderea pentru modul de cheltuire a fondurilor ar trebui să fie transferată la nivel național, respectiv la nivelul proiectului; constată faptul că în cadrul actualei perioade de finanțare, nu toate statele membre au adoptat o abordare descentralizată față de instrumentele financiare, cum ar fi JESSICA; subliniază nevoia de acces direct acordat la nivelul orașelor;

74. subliniază faptul că subvenționarea trebuie să rămână mereu o opțiune și că trebuie să rămână la latitudinea actorilor de la fața locului să utilizeze mixul de finanțare adecvat conform cerințelor regionale;

75. este de părere că BEI trebuie să-și asume un rol mai important în cadrul finanțării infrastructurilor TEN; solicită punerea unui accent mai puternic asupra parteneriatelor de tip public-privat care se auto-susțin; în principiu, consideră că, în această privință, Parlamentul European are o responsabilitate importantă de a asigura transparența, precum și cu privire la procesul de luare a deciziilor și de supraveghere;

76. salută colaborarea eficientă dintre BEI și Comisie pentru punerea în aplicare a trei inițiative comune: JESSICA, JEREMIE și JASMINE, destinate creșterii eficienței și eficacității politicii de coeziune și îmbunătățirii funcționării fondurilor structurale; invită Comisia să continue să adopte în mod activ inițiative comune cu BEI, în special în domeniul politicii de coeziune și să asigure sprijin financiar pentru IMM-uri;

77. consideră că subvențiile globale la nivel sub-regional sunt un instrument adecvat pentru dezvoltarea de strategii de inovare independente în conformitate cu obiectivele politico-regionale europene;

78. respinge însă cotele sau obligațiile privind subvențiile globale, deoarece acestea ar putea fi în defavoarea stabilirii priorităților mai ample adaptate nevoilor regiunilor;

Marți, 5 iulie 2011

Buget, procesele financiare, reducerea birocrăției, disciplina bugetară, controlul financiar

79. este de părere că stabilirea perioadelor de programare de șapte ani pentru politica de coeziune s-a dovedit a fi bună și că ar trebui menținută cel puțin până la sfârșitul următoarei perioade de programare (2020); solicită totuși un sistem pentru o reevaluare strategică mai rapidă a condițiilor de bază, pentru ca UE să poată reacționa mai repede și mai flexibil la evenimentele deosebite (cum ar fi criza financiară, criza energetică sau catastrofele naturale);

80. evidențiază că bugetul UE, în structura sa bugetară actuală și cu mecanismele sale de alocare, bazat pe regulamentele care reglementează diferitele fonduri, s-a dovedit a fi eficient, în special pentru transpunerea politicii structurale și de coeziune, astfel încât trebuie făcute modificări doar acolo unde procedurile nu au funcționat, respectiv unde există contradicții între mecanisme și regulamentul financiar; în acest sens, sprijină propunerile Comisiei privind armonizarea normelor care reglementează toate fondurile disponibile pentru dezvoltarea regională; totuși solicită cea mai mare precauție, chiar și în cazul realizării unor modificări minime a structurilor consacrate și verificate, cu scopul de a evita deficiențele și incertitudinea juridică pentru organismele naționale și regionale și creșterea poverii administrative pentru beneficiari, în special cei cu structuri reduse și capacitate limitată;

81. consideră că este posibilă o integrare a obiectivelor Europa 2020 în sistemul obiectivelor și fondurilor existente; respinge subîmpărțirea bugetului UE în rubrici teoretice privind creșterea „inteligentă”, „incluzivă” sau „durabilă”, precum și orice fragmentare a politicii de coeziune în diverse rubrici bugetare; consideră că această politică ar trebui să aibă propria rubrică în cadrul bugetului UE;

82. consideră că politica de coeziune de după 2013 poate avea o contribuție și mai importantă la o dezvoltare continuă și durabilă a regiunilor UE și poate fi domeniul politic decisiv în vederea transunerii strategiei Europa 2020 în toate sectoarele și solicită de aceea să i se aloce cel puțin aceleași credite bugetare;

83. reamintește că, de-a lungul multor ani, Curtea de Conturi Europeană a raportat faptul că plățile din domeniul coeziunii sunt afectate de un indice de eroare care depășește 5 %, dar ia act de faptul că indicii în cauză a scăzut de la 11 % în cazul ultimei proceduri de descărcare de gestiune, conform informațiilor furnizate de Raportul anual al CCE, și că sistemele de supraveghere și de control sunt doar parțial eficiente; solicită, în plus, clarificări privind metoda de calculare a erorilor, întrucât discrepanțele dintre cifrele furnizate de Curtea de Conturi Europeană și cele furnizate de Comisie creează confuzie și neîncredere în cifrele oficiale;

84. solicită adoptarea unor norme de control mai stricte privind monitorizarea neregularităților în utilizarea fondurilor structurale față de statele membre care prezintă un nivel ridicat al neregularităților în legătură cu folosirea banilor din fondurile structurale și privind o procedură de întrerupere și suspendare sistematică a plăților imediat cum dovezile sugerează o deficiență majoră la nivelul funcționării autorităților acreditate; solicită, în schimb, eliminarea controalelor inutile din statele membre care au un sistem adecvat de gestiune a fondurilor; consideră că principiile „contractului de încredere” și ale „auditului unic” ar trebui puse în aplicare cât de des posibil;

85. solicită statelor membre/autorităților publice să desemneze autoritățile sau entitățile care își vor asuma răspunderea exclusivă pentru gestionarea adecvată a fondurilor structurale;

86. consideră că declarațiile de gestiune anuale verificate, efectuate la nivelul șefilor organelor de gestionare a fondurilor (agenție de plată/organ administrativ) sunt un mijloc adecvat de întărire a sistemului de raportare și de control și subliniază necesitatea imperativă a corectitudinii conținutului acestor declarații; solicită, prin urmare, aplicarea unui sistem de sancționare a declarațiilor false; susține în continuare obiectivul declarațiilor de asigurare naționale;

Marți, 5 iulie 2011

87. solicită Comisiei să își asume, de la începutul viitoarei perioade de programare, o mai mare responsabilitate cu privire la îmbunătățirea procedurilor naționale de administrare; în acest context, consideră că este o nevoie urgentă de simplificare și clarificare a administrării programelor de finanțare, în special în domeniul execuției financiare și al controlului financiar; prin urmare, consideră că este de responsabilitatea Comisiei să pună în aplicare proceduri de acreditare a organismelor naționale sau federale de administrare și audit; consideră că dreptul la o raportare simplificată și la intervale de timp mai mari ar trebui corelată cu acreditarea performantă și reducerea ratei de eroare;

88. solicită, de asemenea, consolidarea rolului de supraveghere al Comisiei prin introducerea întreruperii și suspendării sistematice a plăților în momentul în care dovezi bine stabilite sugerează deficiențe semnificative ale funcționării instituțiilor acreditate; invită Comisia, de asemenea, să elaboreze planuri mai solide pentru a crește rata de recuperare a plăților eronate;

89. solicită simplificarea sistemului de inspecție, reducerea nivelurilor de inspecție și clarificarea responsabilităților Comisiei și ale statelor membre; solicită utilizarea unei proceduri de inspecție cu un singur nivel, astfel încât statele membre să verifice proiectele, iar Comisia să verifice sistemele de inspecție ale statelor membre;

90. consideră că, pentru îmbunătățirea eficienței programelor operaționale, ar trebui utilizate mai mult procedurile concurențiale de selecție a proiectelor în cadrul regiunilor;

91. solicită extinderea procedurilor standard cu scopul reducerii birocrăției prin baremuri standard de costuri unitare, precum și declararea cheltuielilor generale în regim forfaitar, acolo unde acest sistem este adecvat; solicită să se țină seama într-o mai mare măsură de principiul proporționalității, ceea ce înseamnă să se pretindă considerabil mai puține obligații de raportare și verificare pentru transpunerea programelor mai mici;

92. solicită Comisiei să creeze un „monitor de abateri” public anual care să expună cazurile de îndeplinire insuficientă și/sau cu întârziere a obligațiilor de raportare și de publicare, precum și neregularitățile, abuzurile și cazurile de fraudă în legătură cu utilizarea fondurilor de coeziune; solicită ca aceste informații să fie defalcate pe state membre și pe fonduri;

93. este preocupat de faptul că birocrăția împiedică micile întreprinderi și micile organizații să beneficieze de fonduri structurale; solicită ca normele și documentele tehnice relevante să fie cât mai clare;

94. solicită stabilirea procedurilor de verificare și închidere a conturilor și în cazul programelor multianuale pentru noua perioadă de programare;

95. consideră că pentru întregul sistem de execuție și de monitorizare sunt necesare soluții de guvernare electronică mai eficiente (formulare standard); solicită schimburi de experiențe între statele membre coordonate de către Comisie, precum și implementarea coordonată prin intermediul rețelelor de autorități administrative și organe de audit;

96. susține propunerea Comisiei de a efectua rambursările către autoritățile naționale abia atunci când finanțarea UE a fost plătită beneficiarului; vede în aceasta o accelerare a plăților, precum și stimulentele decisiv pentru audituri naționale stricte; indică totuși faptul că ar putea apărea eventuale probleme de lichidități în cazul statelor membre și al regiunilor și că ar trebui găsite, în acest sens, soluții de garanție;

Marți, 5 iulie 2011

97. consideră illogică solicitarea Comisiei pentru orientarea mai puternică către rezultate a plăților, întrucât rezultatele pot fi obținute numai prin finanțarea proiectelor; își exprimă preocuparea cu privire la faptul că monitorizarea poate fi foarte birocratică, dar consideră fezabile cerințele care condiționează acordarea plăților de compatibilitatea proiectelor cu strategia Europa 2020, de exemplu;

98. consideră că, deși rambursarea ar trebui să realizată după ce finanțarea UE a plătit costul proiectelor, nu ar trebui aplicate sarcini administrative suplimentare pentru beneficiari sub forma unor dobânzi care nu reflectă factorul de risc redus al acestor credite acordate de bănci sau de alte instituții financiare;

99. solicită o diversificare a mecanismelor de sancționare, printre altele, sub forma unui sistem de prime pentru statele membre care respectă cerințele de execuție, în special prin intermediul facilităților administrative;

100. reamintește faptul că, spre deosebire de alte fonduri structurale, specificitatea FSE constă în faptul că este strâns legat de grupurile-țintă pe care le susține și că trebuie să fie modelat într-un mod care permite realizarea unui număr mare de proiecte de mici dimensiuni la nivel local; solicită ca statele membre să fie obligate să direcționeze imediat fondurile către proiecte, astfel încât beneficiarii mai mici să nu aibă de suferit; solicită Comisiei și statelor membre să asigure flexibilitatea în punerea în aplicare a programelor, să ia în considerare principiul proporționalității în ceea ce privește timpul și eforturile și contribuția financiară la stabilirea obligațiilor de control și de audit, să simplifice procedurile și să reducă costurile administrative excesive, precum și să elimine celelalte obstacole din calea beneficiarii de proiecte și a eventualilor beneficiarilor, astfel încât FSE să poată contribui într-o mai mare măsură la îndeplinirea obiectivelor Uniunii Europene în ceea ce privește creșterea economică și crearea de locuri de muncă; invită Comisia să extindă opțiunile autorităților de gestionare și ale beneficiarilor în ceea ce privește posibilitățile de finanțare și să propună posibilitatea unor opțiuni de costuri standard, alături de contabilitatea tradițională;

101. sprijină propunerea Comisiei de a se aplica sistematic regulile N+2 și N+3, în anumite situații, eventual la nivelul alocărilor statelor membre pentru a asigura o flexibilitate sporită, cu excepția primului an finanțare și a programelor transfrontaliere și consideră că orice derogare de la regula dezangajării automate ar trebui să reflecte numai adaptarea la sarcinile administrative impuse prin noile dispoziții privind programarea strategică, orientarea bazată pe rezultate și condiționalitatea ex-ante; sprijină, în cazul programelor transfrontaliere, aplicarea regulii N+3, având în vedere procedurile administrative mai lente, condiționate de provocările lingvistice și culturale; consideră că aceasta reprezintă garanția unei relații echilibrate între investițiile de înaltă calitate și transpunerea rapidă și fără probleme a programelor;

Politicile de vecinătate și de extindere

102. subliniază importanța Instrumentului european de vecinătate și parteneriat (IEVP) pentru politica de coeziune din punctul de vedere al cooperării transfrontaliere cu statele din afara UE; ia act de problemele actuale în punerea în aplicare a programului; își exprimă convingerea că, în cele din urmă, se va dovedi necesară reîncadrarea programelor de cooperare transfrontalieră ale IEPV în politica de coeziune; consideră că infrastructurile de legătură cu țările vecine (transport, energie și mediu) au efecte foarte pozitive pentru regiunile de frontieră europene; solicită concentrarea mai puternică a mijloacelor IEPV asupra necesităților strategice privind aprovizionarea cu energie și infrastructurile de transport; subliniază rolul pe care macro-regiunile îl pot juca în acest context; solicită Comisiei să ia în considerare posibilitatea de a crea sinergii mai eficiente între inițiativele care depind de FEDER, Instrumentul de asistență pentru preaderare, Instrumentul de vecinătate și de parteneriat (IEVP) și de Fondul european de dezvoltare (FED); în plus, solicită Comisiei să evalueze dacă structurile deja funcționale în domeniul politicii regionale ar putea fi aplicate și administrării IEPV;

Marți, 5 iulie 2011

103. subliniază, în plus, relevanța procesului de extindere a UE pentru coeziune, din care face parte și instrumentul de asistență pentru preaderare (IPA), care ajută țările candidate la aderare, să realizeze pregătirea organizatorică și substanțială pentru punerea în aplicare a politicii de coeziune; atrage atenția asupra problemelor de punere în aplicare din statele membre; reamintește scopurile inițiale al instrumentului IPA, în special cel orientat către finanțarea consolidării capacităților și a instituțiilor și a susținerii pregătirilor țărilor candidate pentru punerea în aplicare a politicii de coeziune comunitare, în vederea pregătirii acestora pentru aplicarea integrală a acquis-ului comunitar în momentul aderării; invită Comisia să identifice problemele la nivelul funcționării actuale a instrumentului IPA;

104. solicită din nou ca, astfel, Comisia pentru dezvoltare regională să fie implicată și să partajeze responsabilitatea în procesul de dezvoltare în viitor a instrumentelor;

*

* *

105. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei și președinților regiunilor și landurilor UE.

Sprijinul bugetar al UE acordat țărilor în curs de dezvoltare

P7_TA(2011)0317

Rezoluția Parlamentului European din 5 iulie 2011 referitoare la viitorul sprijinului bugetar al UE acordat țărilor în curs de dezvoltare (2010/2300(INI))

(2013/C 33 E/05)

Parlamentul European,

- având în vedere angajamentele privind volumul ajutoarelor, ajutoarele pentru Africa Subsahariană și calitatea ajutoarelor, asumate de G8 cu ocazia summitului de la Gleneagles din 2005 și cu ocazia reuniunilor ulterioare ale G8 și G20,
- având în vedere Declarația Mileniului, adoptată de Organizația Națiunilor Unite la 8 septembrie 2000,
- având în vedere Consensul European privind dezvoltarea ⁽¹⁾ și Codul de conduită al Uniunii Europene privind complementaritatea și diviziunea muncii în politica de dezvoltare ⁽²⁾,
- având în vedere Declarația de la Paris privind eficacitatea ajutoarelor și Agenda pentru acțiune de la Accra,
- având în vedere articolul 208 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care prevede că „Uniunea ține seama de obiectivele cooperării pentru dezvoltare la punerea în aplicare a politicilor care pot afecta țările în curs de dezvoltare”,
- având în vedere articolul 25 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1905/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 de stabilire a unui instrument de finanțare a cooperării pentru dezvoltare ⁽³⁾ [„Instrumentul de finanțare a cooperării pentru dezvoltare” (ICD)],
- având în vedere articolul 61 alineatul (2) din Acordul de la Cotonou,

⁽¹⁾ JO C 46, 24.2.2006, p. 1.

⁽²⁾ Concluziile Consiliului din 15.5.2007 (09558/2007).

⁽³⁾ JO L 378, 27.12.2006, p. 41.